

falder på denne del. Hvor en del af en ejendom benyttes til landbrug m. v., medens den øvrige del benyttes til andre formål, f. eks. egentlig skovdrift eller grusgravning, skal der følgelig af vurderingsmyndighederne foretages en fordeling af grundværdien på den del af arealet, der anvendes til landbrug m. v. og den øvrige del. Den nedsatte grundskyldpromille skal herefter kun anvendes ved beskatningen af den førstnævnte del, medens der for den sidstnævnte dels vedkommende skal beregnes grundskyld med den fulde kommunale grundskyldpromille. Hvor grundværdien for en del af en ejendom pr. arealenhed overstiger det af ligningsrådet fastsatte beløb, medens grundværdien for den øvrige del er lavere, må der tillige af oppebørselsmyndigheden foretages en fordeling af grundværdien på de 2 dele på grundlag af vurderingsmyndighedernes specificifikation af grundværdien. For den førstnævnte dels vedkommende skal grundskylden herefter beregnes med den fulde amtskommunale grundskyldpromille af den del af grundværdien, der pr. arealenhed overstiger det af ligningsrådet fastsatte beløb, medens den nedsatte grundskyldpromille skal anvendes såvel på den resterende (landbrugsmæssige) grundværdi for denne del som på den fulde grundværdi for den øvrige del af ejendommen.

Stk. 5 om beregningen af landbrugets forrentningsprocent svarer til bestemmelsen i § 6, stk. 4, i den gældende lov.

Ifølge stk. 6 skal statskassen yde amtskommuner og bykommuner et årligt tilskud svarende til det beløb, hvormed grundskylden til kommunen af landbrugsejendomme er nedsat. Tilskuddene udbetales som efter den gældende lov ved indenrigsministerens foranstaltning med halvdelen inden udgangen af juni måned og med halvdelen inden udgangen af december måned.

I stk. 7 fastsættes, at indenrigsministeren som efter den gældende lov endeligt skal kunne afgøre de tvivlsspørgsmål, som bestemmelsen måtte give anledning til. Dog skal ligningsrådets fastsættelse af det i stk. 4 nævnte beløb være endelig, og afgørelserne af, hvorvidt de enkelte ejendomme er berettiget til nedsættelse af grundskyldpromillen, der som nævnt i første instans skal træffes af vurderingsrådene, skal kunne indbringes for skyldråd og landsskatteret efter de almindelige regler i vurderingsloven om påklage af vurderinger.

Til nr. 8.

Spørgsmålet om vurdering af landbrugsjord i yderzonerne er indgående behandlet i en af udvalget vedrørende forenkling af ejendomsbeskatningen

den 14. december 1964 afgivet redegørelse, der er optrykt som bilag til forslaget til lov nr. 224 af 4. juni 1965 om ændring i lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme. Ved denne lov blev det bl. a. bestemt, at landbrugs-ejendomme o. lign., der er beliggende i områder, der er omfattet af en godkendt byudviklingsplan eller en godkendt byplans landbrugszone, ikke skal vurderes efter den såkaldte „bondegårdsregel“ for så vidt angår grundværdien af jord, hvis handelsværdi overstiger jordens værdi ved benyttelse til landbrug o. lign., men at grundværdien skal ansættes efter den almindelige vurderingsregel (værdien i handel og vandel). Baggrunden for denne ordning var, at man fandt, at de vurderingsmæssige og skattepolitiske hensyn burde have prioritet forud for de planlægningsmæssige hensyn, der taler for anvendelse af „bondegårdsreglen“, jfr. nærmere forenklingssudvalgets ovennævnte redegørelse.

Under udvalgsbehandlingen af lovforslaget blev der imidlertid fra regeringens side givet tilsagn om, at der — for at tilgodese det planlægningsmæssige hensyn — i forbindelse med ændringen af den kommunale ejendomsskatte Lovgivning ville blive stillet forslag om en ordning, hvorefter der gives de ejere, hvis ejendomme rammes af den nye vurderingsregel, mulighed for at opnå henstand med den del af grundskylden, der er en følge af det ændrede vurderingsprincip, og således at henstanden bortfalder ved arealernes overførsel til inder- og mellemzone. Det har været overvejet, om henstanden også skulle bortfalde ved ejerskifte, men da der jo i så fald utvivlsomt burde gøres undtagelse i en række tilfælde (bl. a. ved overdragelse til ejerens børn), da den nye ejer formentlig under alle omstændigheder burde have henstand med de fremtidige skatter, samt da det næppe ville være muligt at sikre sig mod omgælsler (blot erhvervelse af for købsret eller køberet eller lignende), har man ment at burde foreslå den i administrativ henseende enkleste regel, nemlig at henstanden først bortfalder ved zonebåndets ophævelse. Lovbestemmelsen er i øvrigt i videst muligt omfang udformet med loven af 11. juni 1965 om lån til betaling af ejendomsskatter for parcelluse som forbillede. I modsætning til, hvad tilfældet er i nævnte lov, foreslås der imidlertid her tillagt ejerne et egentligt *retskrav*. Nogen fritagelse for tinglysningsafgifter m. v. (som for parcellusejere) har man ikke fundet anledning til at foreslå i forbindelse med nærværende ordning.

Til nr. 9.

Bestemmelsen i den kommunale ejendomsskatte-lovs § 7, stk. 1, litra c, om fritagelse for kommunal